

gjordes lidt større, men, som sagt, dette Punkt er for os af langt mindre Betydning end særlig §§ 1 og 2. Ogsaa her er det jo saa heldigt, at vi kunne pege paa, at dette Spørgsmaal om Afdragene var et af dem, hvorom Striden stod, da vi skulde vedtage Skattelovene, og at vi da ikke kunde trække Landstinget længere med. Derfor behøve vi ikke i dette Ting at behjælpes os, at disse Bestemmelser findes i Lovene. — Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):
Den Gang Skattelovene i sin Tid vare til Behandling her paa Rigsdagen, vare jo Spørgsmaalene om Tillæg eller Fradrag, om de forskellige Lempelser i de forskellige Love, mellem de Spørgsmaal, om hvilke der var størst Uenighed. Efter at Skattekommissionens Betænkning var afgiven, blev det jo af Medlemmer af Kommissionen hævdet, at netop disse Regler havde det været uhyre vanskeligt at komme til nogen Enighed om, men trods den Enighed, man dog saaledes naaede til i Skattekommissionen, viste det sig senere her paa Rigsdagen, da Sagen kom til Behandling, at man var meget langt fra at naa hinanden. Omtrent samtidig med at Skattekommissionens Regler bleve vedtagne her i dette Ting, indsnævrede det andet Ting jo de Lempelsesbestemmelser, der vare foreslaaede af den daværende Højreregering — Bestemmelser, der jo allerede i sig selv vare betydelig snævrere end de af Kommissionen foreslaaede. Ærede Medlemmer ville alle erindre, at det først efter meget langvarige Forhandlinger, snart i dette Ting, snart i det andet, lykkedes at samle et Flertal i begge Ting om de nu vedtagne Regler. Men det blev den Gang fra Venstres Side gjort gældende, at man gik med dertil som en Indrømmelse, fordi der i disse Love var andet, man lagde megen Vægt paa at naa — jeg skal her blot nævne den stigende Skala ved Indkomstskat — medens man fra Højres Side hævdede, at Regler som de nu vedtagne vare alt for vide, og navnlig befrygtede man fra den Side, at det vilde vise sig, at der vilde blive øvet Uret mod de større Skatteydere. Med Hensyn til Bestemmelserne angaaende Ejendomsskylden lykkedes det noget lettere at naa til Enighed om de Regler, der nu ere gældende, og navnlig lykkedes det ogsaa at faa de sidste Fradragsregler noget videre for mindre Ejendomme, end de vare i det Forslag,

der blev stillet af *hele* det paagældende Folketingsudvalg, hvori jo alle Partier vare repræsenterede.

Det nu gældende er altsaa et Kompromis. Enigheden blev tilvejebragt derigennem, at man fra forskellig Side troede, at det vilde vise sig, at de Rammer, der vare vedtagne, vilde være tilstrækkelig rummelige og vide til at tillade en retfærdig og human Ligning i Overensstemmelse med de Principper, man nu omsider gennem mange Aars Arbejde var naaet til rundt i Kommunerne. Denne Formening støttedes yderligere derved, at det aabenbart hos de Mænd, der rundt i Kommunerne havde arbejdet med at lægge Ligningerne, var den almindelige Opfattelse, at de Rammer, som Forslagene fastsatte, virkelig vilde vise sig tilstrækkelig vide.

Fra Venstres Side hævdedes det ogsaa ved Møderne omkring i Landet, efter at Skattelovene vare vedtagne, at man nu maatte se, hvilket Sprog Erfaringerne talte, inden man med Styrke kunde rejse Spørgsmaalet paa ny — med saadan Styrke, vel at mærke, at man kunde naa et Resultat. Man maatte have et Materiale, paa hvilket man kunde bygge, saa at man ikke længere talte med Paastand mod Paastand, men virkelig kunde dokumentere sine Paastande. Derom var der almindelig Enighed, syntes det, i vid Udstrækning mellem Partierne, men ikke mindst blev det gjort gældende fra Venstres Side, fra de Rigsdagsmænd, der havde stemt for disse Love.

Ved Lovenes praktiske Anvendelse viste det sig, som bekendt, den første Gang, hvor der var et stort og betydeligt nyt Arbejde for Ligningsmyndighederne, at det ikke lykkedes saa godt, som man kunde have ønsket og haabet, at faa de ny Ligninger lagte. Men allerede Aaret efter blev Resultatet jo meget betydeligt bedre, og jeg skulde tro, at det nu er den almindelige Opfattelse rundt i Landet, at naar vi faa Materialet indsamlet rundt omkring fra, vil det vise sig, at det er et meget begrænset Antal Skatteydere, overfor hvem man ikke, naar Lovene anvendes fuldt ud, kan ligne paa en rimelig og god Maade. Imidlertid, selv om det kun er et begrænset Antal Skatteydere, er det naturligvis ogsaa min Mening, at Lovene bør indrettes saaledes, at man kan ligne selv et saadant begrænset Antal paa rigtig Maade, og ikke mindst mener jeg dette, naar Materialet skulde godtgøre, at der er smaa Skatteydere, det gaar ud over.

Som dette Ting ved, besluttede man straks fra Ministeriets Side, da den første